La plata del gegant va ser per un jovenet norueg: Kjetil Jansrud

Moments de glòria

Tino Morte
Agence Zoom/Atomic, Fischer, Head, Pentaphoto/Alessandro Trovati, Pentaphoto/Marco Trovati, Douh Haney/US Ski Team i FCEH

Els Jocs Olímpics de Vancouver ja són història. Han estat 28 dies de competicions, de grans emocions, de moments de glòria i d'algunes decepcions, les quals no haurien d'enterbolir la màgia que sempre envolta qualsevol cita olímpica. Acabada l'etapa canadenca, Sochi (Rússia) espera per agafar el relleu al 2014, mentre Barcelona es guarda les seves cartes de cara al 2022.

Darrera prova alpina dels Jocs Olímpics de Vancouver. Dissabte nit a Catalunya. Barça i Màlaga lluitaven sobre la gespa del Camp Nou per veure qui guanyava el partit. A Tenerife, el Madrid creuava els dits perquè el seu principal rival es deixés com a un mínim un punt, i a molts quilòmetres de distància, a Whistler Creekside (Canadà), s'estava representant el darrer acte d'esquí alpí d'aquests Jocs Olímpics de Vancouver, els quals han generat un munt de notícies i fets destacables. L'italià Giuliano Razzoli, que havia fet una primera mànega de l'eslàlom sensacional, tancava l'eslàlom. Sortia amb el dorsal 13. L'esquiador de Nordica va demostrar que no l'afecten els nervis, que porta bé la pressió i que no és supersticiós. Razzoli feia un temps suficient com per penjar-se la medalla d'or al coll. Ningú comptava amb ell, i el fet de no figurar a les travesses probablement el va ajudar. Giuliano és un gran especialista en eslàlom, gairebé només disputa la disciplina més tècnica, i aquesta temporada ja havia guanyat la prova de la Copa d'Europa d'Obereggen (Itàlia) i l'eslàlom de Zagreb (Croàcia) de la Copa del Món, a més de ser tercer a Kitzbuehel. Uns números que a priori no el donaven com a favorit, però que sí que li van valer per tornar Itàlia a la portada dels diaris. Feia

Històric, cap esquiador austríac ha aconseguit una medalla

molts anys, concretament des de 1998, que un esquiador italià no assolia l'or en uns Jocs. El darrer? El gran Alberto Tomba, que des de la línia d'arribada no perdia detall de les evolucions del seu deixeble. Razzoli deia després que va créixer veient les evolucions de Tomba –qui recordem té un total de tres ors i dues plates en les seves set participacions olímpiques–, mentre que el mestre Alberto declarava que per fi l'or era tricolor, després de fer moltes quartes posicions als Jocs Olímpics. Si Razzoli feia història, també ho feia el croat Ivica Kostelic. L'esquiador de Fischer surt de Vancouver com un dels grans triomfadors, després d'aconseguir dues medalles de plata, la de l'eslàlom i la de la supercombinada. Però, a la foto del podi no figuraven alguns dels grans noms que estaven predestinats a la glòria, com el francès Julien Lizeroux o l'austríac Benjamin Raich.

Desfeta austríaca

Lizeroux deia abans d'aterrar als Jocs que ell venia a gaudir, que no sentia la pressió de les medalles, i ja se sap que aquesta tàctica té gent que la segueix i gent que no l'entén; persones que no entenen com un esquiador de la classe de Julien no adopta una posició més killer i no una visió de la vida que ben bé podria estar escrita per Bode Miller. El cert és que l'esquiador de Dynastar es va haver de conformar amb la novena plaça de l'eslàlom. Alguns parlarien de fracàs, però Julien deia després que no ho veia així. Però, qui no

Els nord-americans poden estar contents. Els seus dos gran ídols sumen cinc medalles –dues Lindsey Vonn i tres en Bode Miller–, i la recuperada Julia Mancuso va aconseguir dues plates

podia estar gens content, de cap de les maneres, era el superclasse austríac Benjamin Raich. L'esquiador d'Atomic va adoptar una tàctica totalment oposada a la de Lizeroux. Primer dient que guanyaria quatre medalles, després que serien tres, dues... fins que no va assolir cap. Els seus dos millors resultats a la pista Dave Murray van ser el quart lloc de l'eslàlom i el sisè del gegant, poc bagatge per a l'actual líder de la general de la Copa del Món, tot i que aquest hivern només té un triomf, el de Val d'Isere (França). La regularitat no és suficient quan tot es juga a una carta. La mirada perduda de Raich –que viatjava a Vancouver com a vigent campió olímpic del gegant i de l'eslàlom– era la mirada perduda de tot un país, ja que cap esquiador austríac assolia una medalla. Tota una derrota, que un país

Maria Riesch, amb dos ors, és la gran triomfadora dels Jocs

com Àustria no assoleixi cap medalla olímpica és com si l'equip dels EUA caigués a les primeres de canvi d'un Mundial de Bàsquet. I sort han tingut els austríacs amb les noies, amb l'or al supergegant d'Andreas Fischbacher, els dos bronzes d'Elisabeth Goergl en gegant i descens, i la plata en eslàlom de Marlies Schild. Uns noms que a l'inici dels Jocs no figuraven a l'agenda dels afeccionats, després que els esquiadors nord-americans semblessin que s'ho anaven a menjar tot, i després que els canadencs amenacessin a tothom dient que es coneixen la pista Dave Murray com el menjador de casa seva. Però, a l'hora de la veritat, no van estar gaire encertats.

Defago or i Miller comença a sumar

Els Jocs es van obrir amb la prova reina, el descens masculí. Després que els tècnics fessin mans i mànigues per deixar la pista en perfectes condicions degut a la manca de neu i a la calor que feia, Michael Walchhofer marcava el millor temps en els entrenaments, però en cursa l'austríac va fallar. No és el primer ni el segon cop aquesta temporada que l'actual líder del supergegant de la Copa del Món fa el millor temps en entrenament i que després en cursa desapareix. Qui ho va fer al revés va ser el suís Didier Defago. Conegut com l'home feliç, l'esquiador de Rossignol sumava la seva primera medalla, i d'or, després d'onze participacions olímpiques. Era la seva segona victòria de la temporada, després de la de Beaver Creek (EUA). Segon al descens va ser Bode Miller. El genial esquiador nord-americà començava a ensenyar les dents. Miller, discret a la Copa del Món, ha despertat a Vancouver, i, tot i que no va assolir el seu somni de guanyar l'or en eslàlom, sí que va sortir per la porta gran. Després del bronze del descens, the quiet man es va fer també amb la plata del supergegant i l'or de la supercombinada. Segon al descens va ser un Svindal que va fregar la glòria. L'esquiador noruec cada dia que passa és un esquiador més complet, movent-se bé en

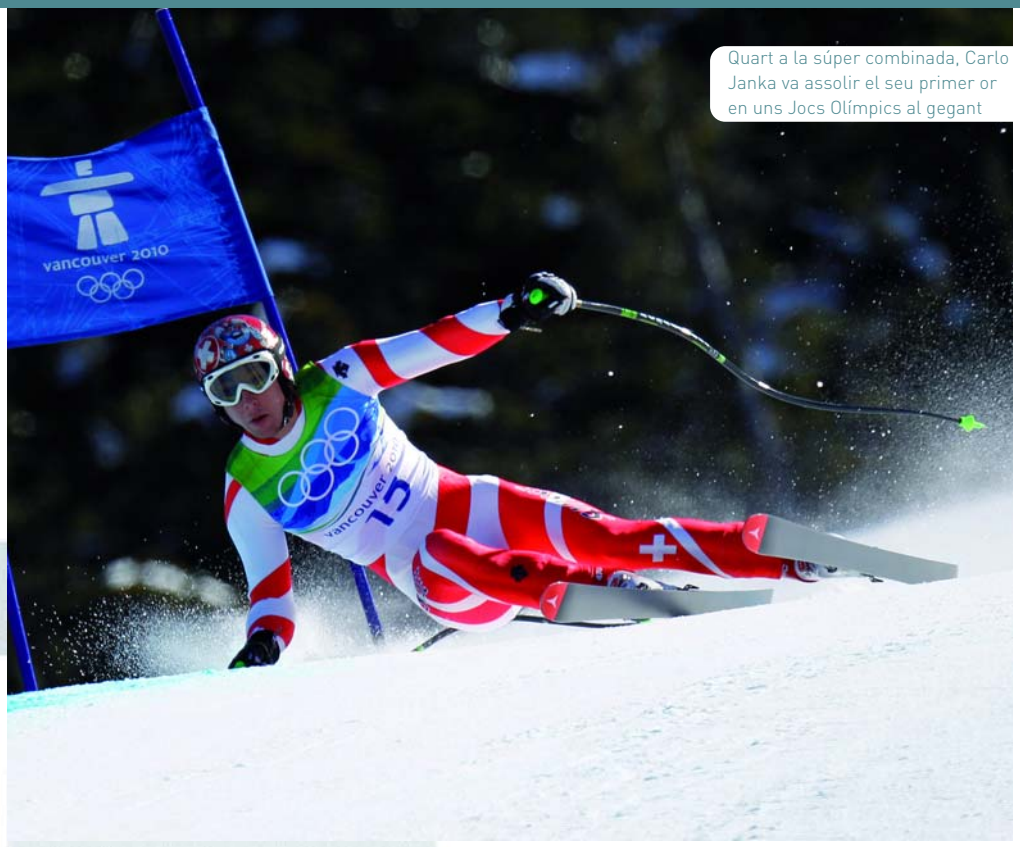

Quart a la súper combinada, Carlo Janka va assolir el seu primer or en uns Jocs Olímpics al gegant

les proves de velocitat i a les tècniques. A la plata del descens, Aksel tornava cap a casa amb l'or del supergegant i el bronze del gegant, i a punt va estar d'aconseguir un metall a la supercombinada, on una errada en l'eslàlom el va deixar fora. Svindal va estar acompanyat al podi d'un sorprenent Andrew Weibrecht. L'esquiador nord-americà va guanyar el bronze al supergegant. Era el seu millor resultat de la temporada després de ser quart al descens de la combinada de Beaver Creek (EUA), i la segona vegada que repetia el podi d'ençà la prova FIS de Burke (EUA), ara fa tot just un any. I si Weibrecht va donar una de les sorpreses, l'altra en certa forma la va donar el suís Silvan Zurbriggen. Pocs haguessin apostat per ell uns dies abans, però el cert és que Silvan ha sumat dos bronzes: el de la supercombinada i el del descens. No és un home acostumat a guanyar –després de 159 participacions a la Copa del Món només suma una victòria–, però sí un esquiador regular, i aquesta regularitat el va fer d'or a Whistler Creekside. I per regular, però tocat per una vareta màgica, Carlo Janka. Passa per ser un dels esquiadors més tècnics, dels que fa més maco l'art de l'esquí, i a Vancouver va tenir una bona actuació, tot i que potser s'esperava una mica més d'ell. Or al gegant i segon al descens de la combinada, va ser 4t a la supercombinada, 8è al supergegant i 11è al descens. I el gran paper d'Svindal –que lluïa un casc especial i que de nou ens va ensenyar la llengua, bon senyal– va estar acompanyat de la plata de Kjetil Jansrud, un jove noruec, que posa a punt els esquís d'Aksel, i que va deixar a tothom bocabadat amb la seva forma d'esquiar.

Vonn i Riesch, més amigues que mai

Si de novetat es pot considerar la plata de Jansrud, de gran novetat cal considerar l'or de Viktoria Reben al gegant. L'alemanya, que venia de ser segona al gegant previ a Vancouver, el de Cortina d'Ampezzo de la Copa del Món, va superar a totes les grans favorites i es feia amb l'or en la seva segona participació olímpica, per davant de Tina Maze i Elisabeth Goergl. Ambdues esquiadores, Tina i Elisabeth, han estat dos dels grans noms d'aquests Jocs. La guapa eslovena se'n torna cap a casa amb dues medalles de plata, les assolides al supergegant i al gegant, mentre que Goergl guanyava el bronze al descens i al gegant. Una situació semblant passava amb la simpàtica i mediàtica Julia Mancuso.

Lindsey Vonn fa història en ser la primera nord-americana que guanya un descens olímpic

Feia temps que l'esquiadora de Rossignol –que acaba de començar la comercialització d'unes calcetes que porten el seu nom, les podeu trobar a la seva web– no es trobava a la pista, i a Whistler Creekside va tornar a delectar-nos amb el seu somriure: plata al descens i plata al supergegant. No sabem si a la seva gran rival i examiga Lindsey Vonn li feia gaire gràcia veure com Mancuso tornava del més enllà. Vonn –la millor esquiadora nord-americana de tots els temps i clara dominadora de la Copa del Món des de fa dues temporades– començava molt fort als Jocs, amb l'or del descens, però després es va anar diluint amb la mateixa veloci-

Amb els ors de la súper combinada i l'eslàlom, Maria Riesch és la gran triomfadora de Vancouver

Doble plata pel gran Ivica Kostelic, a la súper combinada i a l'eslàlom

tat que un sobre de sucre a un cafè, i només va poder ser bronze al supergegant. Un panorama ben diferent a la viscuda per la seva gran amiga Maria Riesch. L'alemanya surt de Vancouver com la gran esquiadora després de guanyar dos ors: el de la supercombinada i el de l'eslàlom. De qui s'esperava una mica més era potser d'Anja Paerson. Eren els seus darrers Jocs Olímpics, i la sueca, tot i patir una de les pitjors caigudes de la competi, va fer bronze a la supercombinada; acomiadant-se de la competició amb més glamour, després de dotze participacions, amb sis medalles i una d'elles d'or. Menys participacions olímpiques té Andrea Fischbacher. L'austríaca, que ja va ser també a Torí, va demostrar el perquè és una de les millors esquiadores del supergegant, aconseguint l'or en

aquesta disciplina. Qui també va ser a Sestrire va ser Marlies Schild. L'austríaca tornava a somriure i, un cop superada la seva lesió, demostrava el perquè és una de les millors eslalomistes del món. Schild va assolir la plata, un metall que podrà compartir amb la seva parella, Benjamin Raich, qui no sabem si també es mirarà de reüll encara que sigui el bronze de l'eslàlom de la txeca Sarka Zahrobska.

Trist acomiadament de Rienda

No és que els que seguim l'esquí alpí esperéssim una medalla de María José Rienda, però tampoc ens esperàvem que espigués tant lluny de la seva millor forma. No crec en els miracles, i les cites prèvies a Vancouver no eren gaire optimistes. María José Rienda finalitzava a Whistler Creekside el seu periple olímpic després de disputar nou proves i de ser a cinc Jocs Olímpics, sent la sisena plaça del gegant de Park City (EUA) el seu millor resultat. La granadina va ser la 38a millor esquiadora al gegant de Vancouver, però, més enllà d'aquesta plaça, el realment preocupant va ser que finalitzés la primera mànigа a sis segons i mig de la primera. Tot un món. Ella mateixa reconeixia que havia arribat l'hora de deixar passar a les esquiadores joves, i que ara el que li toca –després de superar dues operacions de triada– és treballar per tornar a trobar les bones sensacions, de cara al Mundial 2011, la seva darrera gran cita esportiva.

Carolina Ruiz del Castillo, la millor

L'altre gran pilar sobre el qual se subjecte l'esquí alpí de la RFEDI, Carolina Ruiz del Castillo, va tenir una actuació correcta, del que d'ella s'esperava, tot i que hom sempre pensa que pot fer un passet més endavant i lluitar per ser al top ten. Carol va obtenir el seu millor resultat al descens, 15è, superant la seva millor marca del que es portava de temporada –la 14a plaça de St. Moritz–;18a al supergegant i 34a al gegant.

Presa de contacte per Andrea Jardí

De qui no es podia demanar un gran resultat era d'Andrea Jardí. L'esquiadora del CAEI, que s'estrenava en uns Jocs i que no va acabar cap de les curses en les que va participar –eslàlom, gegant i supergegant– ha de valorar el seu concurs com d'aprenentatge i ha de començar a pensar ja en el futur. De fet, viatjava a Vancouver amb una única experiència a la Copa del Món, la de 2007 de Sölden, cursa per a la qual no es va classificar, i a la Copa d'Europa, la del gegant de Courchevel 2010, en què no va passar a la segona mànega.

Rienda s'acomiada dels Jocs de forma discreta, després de cinc participacions olímpiques

Andrea Fischbacher va sorprendre a tothom en guanyar l'or al súper gegant

No està malament la collita d'Elisabeth Goergl: dos bronzes, al gegant i al descens

De la Cuesta i Terra aprenen

Eren l'aposta de la RFEDI per a Vancouver, i ambdós esquiadors ho van donar tot a la Dave Murray. Ambdós són el pilar de l'esquí nacional, i a priori els dos millors esquiadors espanyols. El que millor ho va fer dels dos a nivell de resultats va ser Ferran Terra. El de Puigcerdà va transmetre molt bones sensacions en el SG, on va ser el 27è millor esquiador, ja en DH va ser el 44. La resta de proves no les va acabar, però se li van veure maneres. Paul de la Cuesta va ser més regular, i se'n tornava de Canadà amb el 32è lloc al gegant com a millor marca, seguida del 35è al SG i el 51è al DH.

Aksel Lund Svindal va treure la llengua, i no era per menys: plata al descens, bronze al gegant i or al súper gegant

Una de les gran alegries dels Jocs va ser veure que Marlies Schild, després d'estar gairebé dos anys lesionada, torna a ser una de les grans eslalomistes, com ho demostra la seva plata

Queralt Castellet acaricia la glòria

De tota la delegació espanyola, la que tenia més números d'aspirar a una medalla era la sabadellenca Queralt Castellet. Viatjava fins al migtub de Whistler després de fer una molt bona temporada als Estats Units, on havia entrenat molt i on havia guanyat alguna que altra cursa. La seva progressió era la correcta, i per això tothom confiava molt en ella. Queralt, davant la pressió que començava a tenir, va decidir tancar-se en ella mateixa i confiar només en la mirada del seu preparador, en Ben. I el cert és que després de veure la seva actuació a la primera ronda només podíem donar-la la raó. Renoi!, com havia millorat la rider d'Atomic. Va fer una ronda de cine, i passava directament a la final com la tercera millor competidora.

Queralt, fot-li canya! era la frase que es podia llegir a la pancarta que els seus pares desplegaven a les grades –la mateixa que van dur a Torí, però amb el correspo-

nent canvi de nom–. Uns pares que, com tots els afeccionats que seguíem els Jocs a les tres de la matinada, es van quedar de pedra en veure com la seva filla queia en una ronda d'entrenament. Semblava una caiguda més, però Castellet va picar malament amb el cap a terra i va perdre el coneixement durant una estona. Els metges, en veure la situació, van decidir que se l'havien de dur a l'hospital per fer-li unes proves, però tant bon punt ella va recuperar la consciència va suplicar poder tornar a competir, que li fessin les proves allà mateix, però no va poder ser. Va passar la nit a l'hospital, veient la final i dient una i mil vegades en veu alta que "tenia la medalla a les mans". No obstant, ella és jove i encara li queda molta corda per davant.

Experiència de Rubèn Vergés

Comentarista de luxe a Teledeporte de les competicions de migtub, Rubèn Vergés –que, tant bon punt va veure la gravetat de la situació de la caiguda de Queralt, va deixar la seva posició a la cabina i va anar a estar amb ella, de fet va ser la persona que li va recollir el casc–, va ser 31è a la seva estrena olímpica. Ell potser esperava una mica més, però el camí que porta és bo.

Bon paper de Laura Orgué

No s'estrenava en uns Jocs Olímpics, però Laura Orgué va estar a l'alçada del que d'ella s'esperava. Hi ha moltes esperances dipositades en la fondista del CFEUC –que abans de dedicar-se a l'esquí de fons jugava a basquet, i el cert és que estar una mica on s'havia d'esperar. Va disputar tres curses, la de 30, 15 i 10 quilòmetres, i el seu millor resultat es va produir en la distància intermèdia, on va ser 27a, per ser 37a als 30 km i 38 als 10 quilòmetres, quan a Pragelato 2006 –l'anterior cita olímpica– va ser la 63 a la mateixa distància. Orgué està treballant bé, i quan es treballa bé els resultats acostumen a produir-se.

Vicenç Vilarrubla

Qui també va millorar respecte a l'anterior cita olímpica, va ser Vicenç Vilarrubla. L'atleta del CEFUC va ser el millor fondista espanyol, després de signar una 31a plaça als 30 km, la 53 als 15 i la 40 a la distància reina, la dels 50 km; superant els resultats assolits per Diego Ruiz i Javier Gutiérrez.

Paraula d'Ander Mirambell

"Quan em van preguntar quina era la meva màxima aspiració vaig dir top 20". Són les paraules d'un Ander Mirambell que és tot un exemple. La seva capacitat de treball, de no tirar mai la tovallola són tant èpiques que si fos nord-americà la seva història no trigaria gaire a ser filmada. Finalment, va ser el 24è pilot d'skeleton i així explicava la seva última baixada: "la posició aerodinàmica ha estat la millor de la setmana, i això ho reflecteix la velocitat punta de 140,2 km/h. No ha estat una baixada perfecte, però sí, força espectacular. A

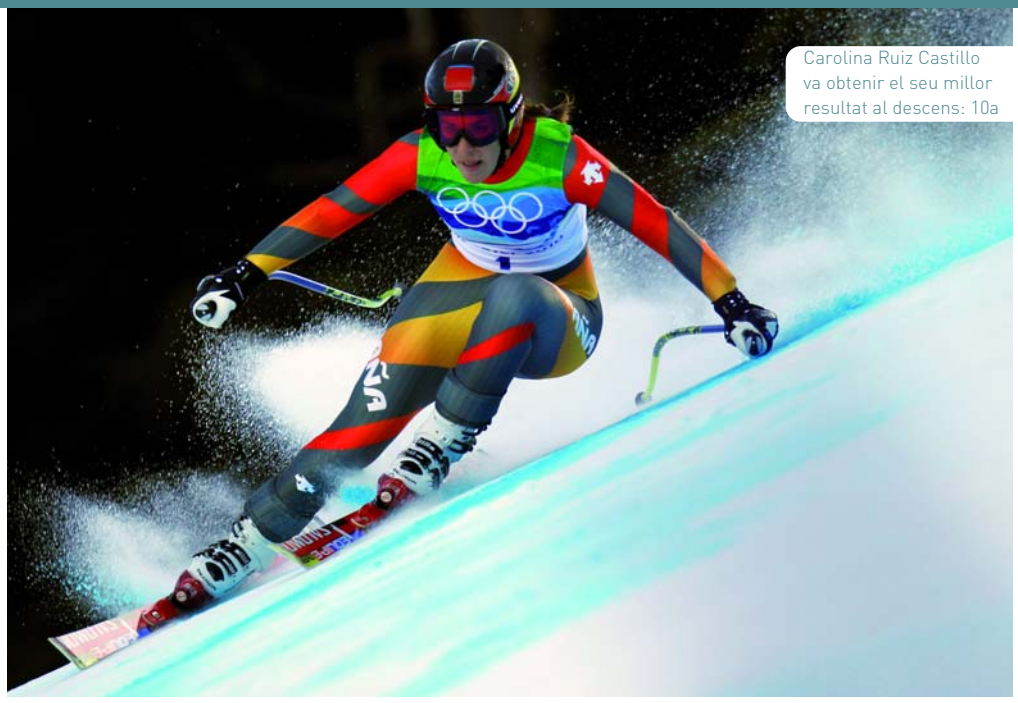

Carolina Ruiz Castillo va obtenir el seu millor resultat al descens: 10a

Ferran Terra va demostrar bones maneres. El seu millor resultat: 27è al súper gegant

El 32è crono del gegant és el millor resultat de Paul de la Cuesta a Vancouver

Dreta: Laura Orgué i Vicenç Vilarruba, els nostres representants a l'esquí de fons, van tenir una actuació regular

A baix: (1) Andrea Jardí no ha de perdre mai el somriure. Vancouver va ser la seva presa de contacte amb els Jocs Olímpics. N'hi haurà més. (2) Ander Mirambell ha fet història amb la seva participació olímpica a l'skeleton. (3) La millor opció de medalla, la de l'abanderada Queralt Castellet, a qui la sort li va donar l'esquena quan tenia gairebé una medalla a les mans.

l'arribar no estava del tot content per les sensacions, però el final ha estat espectacular". Finalitzada la seva participació a Vancouver, la primera d'un esportista català i espanyol en aquesta disciplina, l'Ander ja pensa en Sochi 20104, on espera tenir un projecte més competitiu que el permeti poder tenir les condicions per aspirar a un millor resultat. ❄

BREUS

En **boardercròs** teníem dos representants. Regino Hernández, a qui va faltar una mica de sort i va acabar 31è, i a Jordi Font, qui va tenir una actuació decepcionant.

Un dels noms propis pel que fa als salts és el del suís Simon Ammann, ja que es va fer amb l'or al trampolí curt i al llarg, repetint els ors de l'Utah Olympic Park 2002. Es dóna la casualitat que el polonès Adam Malysz i l'austríac Gregor Schlierenzauer van repetir la plata i el bronze respectivament als dos trampolins.

El migtub de Cypress Mountain encara s'està fregant els ulls devanit la gran actuació de **Shaun White**. El nord-americà va repetir l'or assolit a Bardonecchia 2006 amb una actuació que passarà a la història d'aquest esport, i que glorifica encara una mica més la categoria d'aquest esportista. Va posar tothom en peus després de fer un impossible doble Mctwist 1260.

Jennifer Heil no va poder donar la primera medalla d'or a Canadà a la prova d'estil lliure de moguls, ja es va haver de conformar amb la plata, per darrera de la nord-americana Hannah Kearney. Tercera va ser Shannon Bahrke (EUA). Una medalla d'or que sí que va guanyar el canadenc Alexandre Bilodeau en homes.

El patinador espanyol **Javier Fernández** va aconseguir la 14a plaça final als Jocs Olímpics de Vancouver després de signar la dècima millor nota al Programa Llarg de la competició, amb un total de 206,68, la seva millor puntuació a dia d'avui.

S'estrenava en uns Jocs Olímpics, i el cert és que l'esquicròs va donar alguns dels moments més espectaculars. Els primers campions olímpics d'aquesta especialitat són el suís Michael Schmid i la canadenca Ashleig Mcivor. L'espanyola Rocío Delgado va quedar eliminada a la ronda de vuitens.

No deixa de sorprendre que els xinesos ho facin tant bé en la modalitat **aerials d'estil lliure**. Van sumar dues medalles en dones –amb Nina Li i Xindin Guo–, l'or va ser per l'austríaca Lydia Lassila, i un bronze en homes, el de Zhongqing Liu. La plata va ser pel nord-americà Jeret Peterson i l'or pel bielorús Alexei Grishin.

Un dels grans noms d'aquests Jocs ha estat el del noruec Ole Einar Bjoerndalen. Passa per ser el màxim especialista del biatló de tots els temps i a Vancouver va guanyar un or i una plata. Amb aquestes dues medalles en suma 11 en quatre jocs, a una del rècord absolut del seu compatriota, el fondista Bjorn Daehlie.

El primer rècord mundial dels Jocs Olímpics va ser per les **patinadores xineses**, les quals es van imposar als 3.000 metres del relleu femení del patinatge short-track, amb un nou record de 4:06.61.

Recordar que ara li toca el torn als Jocs Paralímpics, que es disputen del 12 al 21 de març.

Bronze, or a l'esprint per equips i plata als relleus, el noruec **Peter Northug** va tancar de forma magistral la seva participació a Vancouver. Va ser un dels darrers esportistes en assolir la glòria, després de conquerir l'or en la prova reina de fons, la dels 50 quilòmetres.

Només va poder ser plata a Torí 2006, però a Vancouver ha estat un dels grans noms propis. La fondista noruega Marit Bjoergen ha sumat un total de quatre medalles en aquests Jocs Olímpics, tres ors i un bronze, convertint-se en una de les estrelles d'aquestes olimpíades.

Es va pujar a la primera planxa de surf als tres anys, i a Vancouver ha estat l'esportista més jove en participar en uns Jocs Olímpics. És el surfista australià **James Scott**, que finalment va ser el 21.

Quin millor pastís per acabar una gran festa que una final d'hoquei gel entre els Estats Units i Canadà, oi? Ni el millor guionista ho hagués planificat millor. Canadà ja havia guanyat l'or en dones i faltava per saber l'or en homes, que finalment també es va quedar a casa.

Els Jocs Olímpics de Vancouver ja són història. Ara cal pensar ja en el futur, i els propers Jocs són a **Sochi, Rússia, al 2014**. Si us voleu anar informant, ja podeu entrar a la seva pàgina web: sochi2014.com

Així vaig veure els Jocs

El nostre amic Ramon Albert Carreras va ser un dels enviats especials de TVE a Vancouver. Des de la seva posició privilegiada ens dóna la seva visió.

Els Jocs Olímpics de Vancouver ja són història. A la cerimònia de cloenda Jacques Rogge, president del Comitè Olímpic Internacional, els va qualificar d'excel·lents, però va evitar dir que havien estat els millors de la història, la frase que habitualment –no sempre- pronunciava el seu predecessor Joan Antoni Samaranch en altres cerimònies de cloenda.

La climatologia adversa ha estat determinant perquè l'èxit d'aquests jocs no hagi estat complet, com també ho ha estat la mort el mateix dia de la cerimònia d'inauguració d'un atleta, el georgià Nodar Kumaritashvili, quan s'entrenava per la prova de luge. Costa admetre com el Whistler Sliding Center, una instal·lació amb un cost equivalent a més de setanta milions d'euros i homologada fa tres anys, tenia una mancança greu de seguretat en el punt més ràpid del traçat.

Els Jocs Olímpics de Vancouver seran recordats també com els del canvi climàtic. La premsa canadenca i molts enviats especials els han batejat com a Spring Games, és a dir, Jocs de Primavera. Els polítics canadencs han insistit que aquest hivern ha estat el més càlid que hi ha hagut a la zona l'últim segle. En qualsevol cas, ha estat molt qüestionada l'elecció com a seu de les proves d'snowboard i de freestyle de Cypress Mountain. La seva proximitat al mar i les cotes en les que es disputaven les proves olímpiques (entre 1180 i 950 metres d'altitud) eren segurament l'aposta més arriscada de l'organització. Situada a menys de 30 quilòmetres del centre de Vancouver, Cypress M. simplificava desplaçaments i evitava una excessiva concentració de proves a Whistler, on s'han atorgat 46 de les 86 medalles dels Jocs. Portar el freestyle i l'snowboard a Whistler hagués deixat la balança en 58 events de medalla a Whistler, que s'hagués convertit en la seu per excel·lència dels Jocs, per només 38 a la zona de Vancouver. Potser per això l'organització no ha estalviat recursos, com ara l'ús d'helicòpters i camions, per garantir la celebració de les proves a Cypress Mountain, on quatre de les dotze previstes s'han hagut de disputar sota una intensa pluja. De fet, l'aigua es va endur la neu compactada en zones d'espectadors dempeus, el que va suposar la supressió de 28.000 localitats i un gran disgust pels que tenien aquestes entrades i s'havien desplaçat des de lluny, i unes pèrdues en entrades retornades de més d'un milió d'euros.

La gran assistència de públic a totes les seus ha estat un dels grans èxits de l'organització. Hi ha ajudat força l'actuació dels atletes canadencs, que amb 14 medalles d'or –7 més que a Torí -, 7 de plata i 5 de bronze, han superat les expectatives, com ho va fer Espanya a Barcelona '92. Com llavors, hi ha hagut un programa que ha permès els atletes locals disposar de recursos per arribar a aquests jocs en les millors condicions. Molts d'ells ja havin arribat als jocs amb força popularitat i empreses patrocinadores darrere i els que han aconseguit medalla han tingut una extraordinària repercussió mediàtica. La cadena de TV canadenca CTV ha fet una excel·lent cobertura televisiva d'aquests jocs: àgil, dinàmica, combinant amb encert directes, resums, entrevistes, muntatges musicals... i transmetent l'ambient de festa amb connexions al carrer a Whistler i a Vancouver. La gent ha sentit els Jocs com a seus, com ho va fer Barcelona el 1992.

El més seguit dels Jocs per als canadencs ha estat el seu equip masculí d'hoquei gel. La televisió, els diaris i la gent del carrer es bolcaven en cada partit. La derrota davant els Estats Units a la primera fase els va obligar a jugar els quarts de final amb Rússia, el que havia de ser el seu rival a la final segons els pronòstics. Després d'un torneig irregular, la victòria a la final davant els Estats Units a la pròrroga i amb gol de la seva estrella Sydney Crosby va ser de guió cinematogràfic. Primer el país es va paralitzar davant el televisor i després tothom va sortir al carrer a celebrar-ho.

Esportivament cal destacar els resultats de Noruega, una nació amb poc més de quatre milions i mig d'habitants. Ha estat quarta en el medaller, amb 9 ors i un total de 23 medalles. Precisament una noruega, Marit Bjorgen, ha estat amb tres ors, una plata i un bronze en esquí de fons l'atleta amb més medalles en aquests Jocs. Amb quatre hi ha hagut un altre noruec, Petter Northug, també en esquí nòrdic, que s'ha endut dos ors, una plata i un bronze. I encara un altre noruec, Ole Einar Bjordalen, en biatló, ha aconseguit una medalla d'or i una plata que el converteixen, amb onze, en el segon esportista amb més medalles olímpiques de la història, a una del seu compatriota Bjorn Daehlie. Alemanya, amb 10 ors i un total de 30 medalles, ha fet uns resultats equiparables als de Torí, però allà els seus 11 ors i el total de 29 medalles la van fer encapçalar el medaller sense discussió. A Vancouver, en canvi, s'ha vist superada en ors per Canadà, amb 14, i en el total de medalles pels Estats Units, amb 37. Àustria, tercera en el medaller de Torí 2006 amb 9 ors i un total de 23 medalles, només ha guanyat 4 ors, darrera Corea del Sud, amb 6 i Xina i Suècia amb 5, i un total de 16 medalles. Una de les raons principals ha estat la mala actuació de l'equip masculí d'esquí alpí, que per primera vegada no ha aconseguit cap medalla en uns Jocs Olímpics.

Dels vuit catalans presents a Vancouver cal destacar l'actuació a la qualificació de halfpipe de Queralt Castellet. Va fer una ronda extraordinària que ens va deixar bocabadats i ens va fer somiar a tots amb una medalla. Si a la final hagués repetit la puntuació de la qualificació s'hauria endut la plata. No necessitava disputar la semifinal, però com hi havia quatre hores entre la qualificació i la final, va prendre part en els entrenaments per a la semifinal i va patir un cop al cap a la part final del pipe que la va deixar quaranta segons inconscient. Els metges van descartar la seva participació a la final. Oficialment va acabar 12a. En la prova masculina Rubén Vergés, tot i que no li va sortir la ronda que si havia fet als entrenaments, va acabar 31è. En boardercross, la presència de Jordi Font, quart a Torí 2006, va ser testimonial. No del tot recuperat d'una fractura de clavícula, es va haver de retirar a la qualificació tot just després de la sortida. En esquí de fons, Laura Orgué va aconseguir el seu objectiu d'acabar almenys una prova entre les trenta millors. Va ser 27a entre 67 participants en la prova de 15 km de persecució. En la prova masculina de 30 km persecució Vicenç Vilarrubla va acabar 31è entre 64 participants i va ser el millor de l'equip espanyol en les tres proves que va disputar. En esquí alpí, cal destacar el 27è lloc de Ferran Terra en el supergegant, a només 2"41 del guanyador, el noruec Aksel Lund Svindal. En el gegant femení Andrea Jardí va ser 42a, tres llocs per davant de María José Rienda, entre 86 participants. I en skeleton Ander Mirambell va ser 24è entre 28 participants, i amb 140,2 km/h va superar el seu rècord de velocitat en pista.

Quan a la resta de l'equip espanyol, poc a destacar. En esquí alpí Carolina Ruiz va ser 15a en el descens, 18a en supergegant i 35a en el gegant, en el que María José Rienda va acabar 45a en els seus últims Jocs. Paul de la Cuesta va fer 35è en gegant i en supergegant i 52è en descens. En esquí de fons el millor resultat de Javier Ruiz, va ser 40è en els 30 km persecució i el de Diego Ruiz, 44è en els 50 quilòmetres. En patinatge artístic, Javier Hernández, 14è en el programa lliure i 16è en el curt, i Sonia Lafuente, 22a en el programa curt i en el lliure, són ara mateix els que semblen amb més projecció de futur. L'actuació del Regino Hernández en boardercross, de Rocío Delgado en esquicròs i de Victòria Padial en biatló van ser poc més que testimonials.

Una altra nota positiva ha estat que tot i el gran nombre de controls, no s'han donat casos de dopatge. El canadenc Dick Pound, vicepresident del Comitè Olímpic Internacional i president de l'Agència Mundial Antidopatge, ja havia anunciat tolerància zero en aquests Jocs, que s'han clausurat sense que s'hagi anunciat cap cas. Molts periodistes han relacionat aquest fet amb els mals resultats de l'equip rus, que ha passat de 8 ors a Torí 2006 a només 3 a Vancouver 2010. Aquests resultats han desencadenat l'anunci de cessaments a tota l'estructura esportiva a Rússia, que ha d'acollir a la ciutat de Sochi els propers Jocs Olímpics d'Hivern, el 2014.

El juliol del 2011 s'escollirà a Durban, a Sudàfrica, la ciutat organitzadora dels Jocs d'Hivern del 2018. La principal candidata és la ciutat coreana de Pyeongchang. Competirà amb la ciutat francesa d'Annecy i l'alemanya de Múnic i si surten escollides qualsevol de les dues, les possibilitats per una ciutat europea cara al 2022 serien mínimes. En qualsevol cas, les dues que quedin descartades probablement entraran en la cursa pels Jocs d'Hivern del 2022, una cursa molt llarga on ara mateix hi ha moltes ciutats interessades, que no podran formalitzar la seva candidatura fins a finals de 2013. Barcelona haurà de competir primer davant la proposta aragonesa de Saragossa-Osca-Jaca perquè cada comitè olímpic nacional només pot avalar una candidatura. Als Estats Units i fins i tot al Canadà hi ha varies ciutats interessades en els Jocs del 2022. A Europa, Suïssa prepara una proposta amb garanties que podria ser Sion, mentre hi ha altres propostes amb poques opcions d'esdevenir candidates. La ciutat xinesa de Harbin, que ja va competir pels Jocs de 2010, pot ser una altra proposta amb opcions d'èxit, sempre i quan no hagi sortit Pyeongchang per al 2018. I hi han propostes fins i tot de Nova Zelanda.

És evident que als catalans que tenim algun vincle amb el món de la neu ens fa il·lusió la possibilitat que Barcelona i el Pirineu organitzin uns Jocs Olímpics d'Hivern i, segurament, a molts catalans en general. Ara bé, cal fer un plantejament a fons de les inversions necessàries per afrontar amb garanties d'èxit aquesta organització. Pel que s'ha pogut veure a Vancouver, l'organització d'uns jocs olímpics d'hivern, tot i no tenir la dimensió d'uns jocs d'estiu, requereix d'unes inversions força oneroses en el context econòmic actual, algunes de les quals en instal·lacions de molt difícil amortització futura. Un dels casos més clars seria la pista per al luge, l'skeleton i el bobsleigh, que aquests darrers Jocs ha suposat l'equivalent a més de 70 milions d'euros. Un altre cas serien les necessàries per als salts de trampolí. I finalment, els pavellons per a les competicions de gel, especialment el del patinatge de velocitat per la seva superfície.

A nivell esportiu, les estructures, tradició i recursos dels que disposen altres països en els esports d'hivern des de fa molt temps fan inviable assolir un èxit com el de Canadà a Vancouver o Espanya a Barcelona '92, però tot i això cal fixar uns objectius realistes i veure d'on surten els recursos necessaris per tenir una participació digna, imprescindible per aconseguir una vinculació més gran entre el públic i l'esdeveniment.